

ДЖОУЗЕФ ГРИЙН РЕАКЦИЯТА НА ЕНОТА

Превод от английски: Васил Димитров, 1988

chitanka.info

Мъчителното съвещание по стратегическите въпроси се проточи до три часа през нощта. През последните три денонощия съветникът Джоунз бе спал инцидентно, в най-неудобни пози в самолети и леки коли. И сега, крачейки по просторния хол на Космическия център „Кенеди“, той едва придвижваше сякаш налетите си с олово крака. Чувстваше се толкова уморен и разбит, че вече изобщо не можеше да мисли. Освен това смяташе, че не отстоява, така както трябва, позициите на държавата срещу непрекъснатия натиск на представителите на военното министерство.

Кратката нощна разходка до паркинга за коли на висши чиновници (декември във Флорида не е студен) освежи Джоунз. Той включи двигателя и излезе от Центъра по парковата алея на юг, карайки към обширния жилищен комплекс, наречен Мерит Айлънд. Милдрид бе предпочела къщата на родителите си, където живееше възрастната ѝ майка, пред луксозния апартамент, предназначен за висши държавни служители, съвсем близо до военновъздушната база „Патрик“.

Преди четири дни огромен космически кораб с множество отражатели се установи на стационарна орбита около Земята и увисна над Атлантическия океан, на хиляда и шестстотин километра от Габон. Паниката, обхванала света, се засили още повече, когато след двайсет и четири часа в областта на ниските честоти един изкуствено звучащ глас предаде на английски език кратко съобщение. Пришълците обявиха, че им е необходим деутерий (без да уточняват точно колко), който смятат да вземат от океана. Нямали никакви претенции към другите природни ресурси на човечеството.

Късото послание успокои мнозина, но не спря започналата вече широкомащабна военна подготовка. След четиридесет и осем часа без всякакви предупреждения пришълците вдигнаха гигантски воден смерч в океана, точно под своя кораб. Смерчът се издигна като мъглив цилиндър с ширина над триста метра, устремявайки се към Космоса. След девет часа той достигна неидентифицирания космически кораб, по всяка вероятност без да промени размерите си, и го напусна под формата на водна пара.

И тогава започна истинската паника.

Президентът на САЩ, без да разчита на помощ от ООН, учреди Обединена правителствена комисия със специално предназначение. От

администрацията на Белия дом в нея влезе помощникът на държавния секретар Джоунз. Той имаше богат опит в контакта с някои странни цивилизации, които водеха все още твърде затворен начин на живот в труднодостъпните райони на нашата планета. В същото време Министерството на отбраната бе установило връзка с пришълците чрез базата „Патрик“, използвайки станцията в източната изпитателна зона. Тази зона преминаваше през Атлантика от Флорида до Южна Америка и бе покрита със станции за следене, обзаведени с най-нова техника, което им позволяваше постоянно да наблюдават кораба на пришълците. Комисията с особено предназначение се разположи в базата „Патрик“ и започна работа в две направления — от една страна, се занимаваше с усилена подготовка за военно нападение на пришълците в случай на необходимост, а, от друга, не прекъсваше опитите да установи контакт с тях, който би позволил да започнат преговори.

Така че съветникът Джоунз заедно със съпругата си и по-малката си дъщеря се върна в родния си край — Флорида, където бе израснал в сянката на кулоподобните радиолокационни антени на Космическия център „Кенеди“, понесъл всичките несгоди, които са съдба за негъра...

Умората, смазала мозъка, бе забавила и реакциите му, все пак вече бе на шейсет и една, макар че с всички сили се старееше да се поддържа във форма. Вниманието му бе отслабнало, когато на завоя видя ниска тъмна фигура да пробягва през пътя. Опита се да спре, но вече бе късно...

Територията на Космическия център „Кенеди“ досега бе запазена от значително застрояване. Тук, на земята, покрита с гори, блата и портокалови горички, властваше живата природа, охранявана като държавна собственост. Съществуващото, което бе застинало в светлината на фаровете, бе голям еног, излязъл на нощен лов.

Джоунз буквално почувства как усещането за опасност се вмъкна в съзнанието на животното, когато фаровете неочаквано го осветиха. Еногът се обърна (мигновена, интуитивна реакция), за да посрещне приближаващия се враг — с отворена уста, малките кучешки зъби, оголени в бойно ръмжене, опашката, вдигната нагоре, заплашително намръщена муцуна — истински бандит в черна маска.

Сякаш времето бе спряло, докато Джоунз намери педала на спирачката и го натисна, не искаше да рискува да завие. В ясен контрастен фокус той видя малкото животно, притиснало се към земята, замряло, готово да се бие — инстинктът подсказваше на енота, че само така може да се посрещне надвисналата опасност. В следващия миг се чу глух удар, бронята удари приелия предизвикателството енот и го отхвърли встрани, смазан и обезобразен, мъртъв, преди още да докосне земята.

Колата се залюля и спря.

Джоунз поседя минута, вкопчил се за волана, след това разбра, че е безсмислено да излиза. Той отново включи двигателя. Ако глупавото животно бе куче, притежаващо улична мъдрост, и бе продължило да бяга... Но енотите не правят така. И Джоунз много добре знаеше това. Като момче, преди почти половин век, той много пъти бе ходил на лов за еноти тук, на острова.

Потресен от случилото се, изпълнен със съжаление, мислейки колко неприятно завършва този и без това печален дълъг ден, Джоунз напусна територията на Центъра и пое към дома на тъща си на Норт тропикъл трейъл. Той отново усети, още по-силно отпреди, как го залива умората. Но за щастие трябваше да се яви в базата утре сутринта не по-рано от единайсет часа. Щеше да поспи поне няколко часа.

Късно сутринта, докато закусваха с Милдрид, Джоунз без желание ровеше в чинията си. Мислите му се въртяха около проблема с пришълците, който не му даваше покой. Изследваше го от различни страни, връщаше се към предишни варианти, търсеше сред безкрайните възможности най-доброто решение. Джоунз знаеше, че след днешното заседание комисията трябваше да препоръча на президента вариант за военни действия против пришълците. Испитваше ужас само при мисълта за подобно решение на проблема — това би било ужасна грешка с непредсказуеми последици. Но той бе малцинство.

Подскачайки, в стаята притича Нейоми, стройно тъмнокосо девойче на 13 години. Идваше от живеещите в съседство приятели. Милдрид бе на 41, когато разбра, че ще има дете. Реши да го запази и година след това двамата стигнаха до мисълта, че това е било едно щастливо решение.

Танцувайки, Нейоми дотича до баща си и силно го прегърна. Тя почти не го виждаше след пристигането при баба им. Момичето си взе резен салам от чинията му и не престана да дъвче, докато говореше.

— Какво ново, татко? Децата казват, че военновъздушните сили смятат да изпратят совалка с три ракети с твърдо гориво, снабдени с ядрени бойни глави, за да атакуват пришълците от три страни. Вярно ли е това?

Джоунз се опита да не издаде по никакъв начин изненадата си. Именно такъв бе един от трите плана за военни действия, предложен миналата нощ от военновъздушните сили. Наистина специалистите от НАСА и тези, които се занимаваха във ВВС със совалките, отхвърлиха този план — според тях подготовката и изстрелването щеше да отнеме минимум три седмици. А през това време, както твърдо знаеше Джоунз, подобна акция губеше всякакъв смисъл — разрушенията щяха да бъдат непоправими.

— А истина ли е, че ако това продължи още една седмица, ще настъпи нов ледников период? — продължаваше Нейоми. Нейното детско лице бе открито и простодушно, но светлокафявите ѝ очи гледаха внимателно. Обикновено Джоунз се отърваваше с лека усмивка, когато разговорът засягаше деликатни въпроси.

— Представителите на НОАА се изказаха по този въпрос по време на новините, Нейоми. Количеството на отделените водни пари ще ни осигури твърде студени зими в течение на три-четири години.

— Но как учените могат да бъдат сигурни, правейки такива прогнози, скъпи? — попита Милдрид. В нейния мек гръден глас звучаха тревога и съмнение. — Нали преди в Космоса никога не е имало водни пари.

— Така е, но когато преди десет години за един ден два пъти изригна мексиканският вулкан Ел Чичон, количествата на пепелта и серният двуокис, изхвърлени в горните слоеве на атмосферата, бяха точно измерени. Пепелта падаше в продължение на година, а газовете се задържаха в атмосферата още по-дълго. Наблюдаваха се множество временни локални изменения в климата. През следващите три години, докато газът по естествен път не премина в сярна киселина и не падна като киселинен дъжд, температурата под облака се задържа средно един-два градуса по-ниска от обикновената. За първи път се сблъскахме с явление от такъв мащаб, то бе внимателно изучено и даде

на метеоролозите сериозни базови данни. Според учените техните прогнози за влиянието на облака от пара върху климата на планетата са напълно обосновани.

— Но нали всичко това няма да продължи хиляда години? — попита Милдрид.

— Ако пришълците продължават да изпомпват на стационарна орбита вода още една седмица, ледовете ще се придвижат през Канада, Скандинавия и Сибир още докато е жива Нейоми.

— Тогава защо НЕ ИМ ДАДЕМ деутерий от нашите запаси? — попита Нейоми. — Нима нямаме достатъчно?

— Виждаш ли, приятелче, физиците смятат, че корабът на пришълците използва енергията на деутерий — деутериевия термоядрен синтез. По време на такъв процес се образува също и тритий. Трудно ни е със сигурност да кажем каква е същността на подобна технология или защо им е необходим нашият деутерий. Можем само да предполагаваме, че корабът на пришълците е претърпял авария, която ги е лишила от собствените им запаси, а трябва да имат колкото се може повече деутерий, за да продължат пътя си към дома си или пък за някъде другаде. Но доколкото можем да съдим, корабът им е твърде голям и ако той наистина използва енергията на термоядрения синтез, ще са необходими може би около петдесет хиляди тона деутерий, за да го ускорят до субсветлинна скорост. Или с други думи, корабът трябва да лети достатъчно бързо, за да измине разстоянието, за което с друга скорост биха били необходими хиляди години. А това означава — и имай предвид, такива са предположенията на учените, — че те ще прекарват вода през кораба си още три седмици. Ние нямаме на практика и един процент от такова количество деутерий. А пришълците, както изглежда, не искат да чакат.

— И поради това се подготвяме да ги нападнем и може би да ги унищожим — остро подхвърли Нейоми. Върху лицето на момичето се появи изражение на принудителна покорност, която я правеше възрастна не за годините ѝ.

— Все още търсим мирно решение, приятелче. Именно с това се занимавам и аз. Но нищо не мога да направя, ако те не отговорят, а те не са отвърнали досега на нито едно наше послание с изключение на първоначалното им изявление.

— Какво пък, ако им е нужен само деутерий, защо не изливат просто водата обратно в океана, вместо да я изпускат там горе, където тя се събира под формата на облак в орбита? — попита Нейоми.

Джоунз искаше да обясни защо тази идея няма да задейства, но се осъзна и затвори уста, без да каже нищо. Физиците смятат, че пришълците разполагат с технически възможности, които им позволяват да създадат локално поле, свеждащо до нула гравитацията — на практика, антигравитация. Напълно нормално е да се предположи, че ако пришълците могат да издигнат водата в орбита, със същия успех биха могли да я спуснат и долу — стига само да искат.

— Интересна мисъл, скъпа. И ако пришълците някога отговорят на моите послания, непременно ще им задам този въпрос.

По принцип Джоунз се стараяше да не се отнася към Нейоми като с дете. Тя беше много способно момиче, а коефициентът на умственото ѝ развитие за малко не достигаше нивото на гения.

Нейоми погледна хладно баща си, след което изведнъж разбра, че той говори сериозно, целуна го по бузата и избяга от стаята.

Джоунз търпеливо свърши закуската си и се облече. Налагаше се да побърза — едва щеше да успее за началото на съвещанието. Той хич не обичаше да излиза, без да си е измил зъбите след храна, но нямаше време. Президентът настояваше да се вземе решение. А присъствието му днес бе необходимо. Ако позицията на Държавния департамент да се изчаква и да се продължават опитите за контакт с пришълците не спечелеше... Джоунз не искаше дори да мисли за възможните последици.

Съветникът Джоунз винаги сам караше колата си, когато отиваше във Вашингтон, въпреки че му се полагаше шофьор. Шофирането за него бе чисто автоматичен процес и не пречеше на мислите му. По пътя за работата си или обратно Джоунз решаваше множество трудни проблеми. Колата се движеше плавно, в самотата мислите му течаха свободно. Можеше да изгражда различни комбинации, многократно да претегля всичките „за“ и „против“, докато удивителната му способност да синтезира различни фактори и мнения не му помогнеше да намери отговор, приемлив за всички страни.

Сега си спомни за енота, който беше ударил, без да иска предишната нощ. В съзнанието му изникнаха сякаш закритата с маска муцуна, блестящите бели зъби, притиснатото към земята тяло на

зверчето, готово за нападение или за бягство. Това не беше нито уловка, нито лицемерие — енотите са настроени войнствено, когато ги притиснеш към стената, но насъсканото срещу енота куче винаги успява да настигне и да убие жертвата си. За да се избавят от преследването, енотите се гмуркат във вода, оставят лъжливи следи или ги объркват. Като последно средство, когато никакви уловки не помагат, те се покатерват на някое дърво и ръмжат предизвикателно към омразните им кучета, които ги лаят от земята.

В това имаше нещо привлекателно, и то се отразяваше в атавистичния трепет дълбоко в душата на ловеца, в джавкането на кучето, вървящо по следата, което преминава в задавящ се лай, след като е принудило жертвата си да се качи на дървото...

Джоунз се опита да забрави спомените си от детството, прекарано на острова. Сега цялото човечество се намира на тънко дърво и клоните под него се бяха огънали опасно.

Средствата за масова информация взеха лъвския пай (по всяка вероятност последния, преди да се е образувал лед по печатарските машини и телевизионните антени) да разнесат най-сензационното събитие на века. Целият свят с тревога наблюдаваше действията на малката група в базата „Патрик“. Съветският съюз изпрати гневно послание с упрек по адрес на американския президент — ръководителят на страната, неполучил предложение да участва в работата на съвещанието, реши, че е във висша степен оскърбен. Съюзниците на САЩ в НАТО настойчиво искаха да бъдат включени в състава на комисията, която води преговори с космическия кораб — нима те наистина предполагаха, че се водят преговори? Обаче самият факт, че корабът се намираще над Атлантическия океан, в непосредствена близост до Америка, изведе САЩ на предна позиция в общия план на събитията. За това помогна и ролята, която американците бяха изиграли в развитието на космонавтиката. Ето защо президентът предпочете да избави членовете на комисията от множеството помощници и съветници.

Но въпреки всичко комисията не работеше толкова успешно, колкото всички се надяваха.

Централният вход на базата бе отворен, но на Джоунз му се наложи да покаже пропуска си на сътрудник на Държавния департамент, за да мине покрай поста при временния команден пункт.

Той беше закъснял с две минути — съвещанието току-що бе започнало и около дългата маса само неговото място бе останало незаето.

— Моля за внимание, господа, — председателстваше учудващо млад на вид генерал-лейтенант по фамилия Ивърсън, командващ северноамериканските войски на противовъздушната отбрана. — Последните новини ще бъдат изнесени от представители на НОАА, НАСА, ВВС и ЦРУ. Моля да ограничите изказванията си до кратки изводи — само това, което може да влезе в доклада до правителството.

Джоунз знаеше, че бяха създадени групи от специалисти (имената им бяха известни само на ръководството) за осигуряване на дейността на всяко подразделение, чиито представители се готвеха да се изкажат. И това, което бе достигнало до залата за съвещания, представляваше есенцията от работата на всяка група — на ниво комисия никой не четеше подробни доклади.

Белокос човечец със сбръчкано, кафяво лице се наклони от креслото, прочисти си гърлото и започна:

— Ще се постарая да бъда кратък. Ние уточнихме първоначалните изчисления по настоящия проблем. Тези данни са много близки до оценките на моето ведомство. При тази скорост, с която облакът от пара се разпространява сега както на север, така и на юг от екватора и по периферията на стационарната орбита, данните от НОАА позволяват да направим извод, че образуващата се водна пара след четири дни ще достигне достатъчна маса, за да образува тънък „облак“ с ширина около шест хиляди и петстотин километра. След няколко месеца облакът ще обвие цялото земно кълбо на височина почти трийсет и шест хиляди километра над морското равнище.

Старият метеоролог взе следващия лист от изказването си. Той огледа присъстващите и гласът му стана толкова тих, че Джоунз трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе.

— Ние оценяваме засенчващото въздействие на облака като достатъчно за падането на средната глобална температура в екваториалните области с около един градус през следващите четири години. По приблизителни изчисления очакваното всекидневно падане на температурата ще нарасне почти с четири десети от градуса. Ако прищълците прекратят изпомпването на вода утре, те ще ни оставят в наследство няколко изключително студени зими най-малко за пет години. Разполагам с данни за отделните региони, но всички вие

вероятно искате да знаете как това ще се отрази на селското стопанство в САЩ, Канада и Русия. Отговорът е такъв — до петдесет на сто загуби от реколтата за всяка година. Още една седмица и леденият саван отново ще се придвижи на юг. Още десет дни и светът ще потъне в дълбоко заледяване, което е непознато от последния ледников период. Още петнайсет дни и това, което ще стане, няма с какво да бъде сравнено. Океаните ще замръзват почти напълно с изключение на районите на неизвестно разстояние от екватора.

Малкият метеоролог уморено се отпусна в креслото си, подреждайки документите си в тайнствен, но определен ред.

— ЦРУ?

Представителят на това ведомство беше едър, пухкав мъж с бели ръце и розово лице, облечен в прекрасен костюм от тънък вълнен плат. Носеше очила с масивни рамки, които непрекъснато сваляше и слагаше. В меката светлина на лампите почти плешивата му глава блестеше с потен гланц. Говореше равномерно, което придаваше тежест на думите му. На вид нямаше повече от трийсет и пет години.

— Ние завършихме психологическото изследване на пришълците и направихме по възможност най-точни предположения, засягащи тяхното бъдещо поведение. На разположение имахме малко изходни данни, поради което изводите, моля това да се има предвид, в известна степен са умозрителни.

Ние допуснахме априори определени предположения — пришълците представляват не само много по-развита в технологично отношение цивилизация, но и значително по-разумна — или поне на по-високо образователно ниво от нас. От наша гледна точка те нито се боят от нас, нито ни мразят — просто нашата съдба изобщо не ги тревожи. Отказът да отговорят на нашите изисквания да прекратят изчерпването на вода може да се обясни с особеностите в тяхната психология, която съвсем не познаваме. Смятаме, че те могат да ни причинят колосална вреда, ако пожелаят, ако ние за нещастие ги провокираме.

Мислим, че ще продължат операцията си с океанската вода още няколко дни (трудно е да се каже колко, но да се надяваме, че ще е по-малко от седмица), а после ще напуснат Земята, като ни обърнат точно толкова внимание, колкото при пристигането. Те едва ли ще ни причинят някаква вреда, ако ги оставим на мира. И моята група

настоява да направим именно това: да ги оставим на спокойствие. Нека си отидат с мир. Ще се постарая да се оправим с климатичните си проблеми, които ще останат след заминаването на кораба.

Сред заседателите се понесе шепот. Джоунз, виждайки застиналото хладно изражение върху лицето на Ивърсън, разбра, че възгледите на представителите на ЦРУ няма да намерят подкрепа.

Впрочем, както и неговите собствени.

— НАСА? — попита Ивърсън. — Моля, не повече от четири минути. Президентът, членовете на кабинета и представителите на Конгреса се събират в командния пункт. Трябва да им позвъня до дванайсет. Те очакват нашите препоръки, за да открият съвещанието.

Представителят на НАСА съобщи какво е било решено на срещата от предишния ден, на която присъства и Джоунз. За времето, с което разполагат, е невъзможно да се подготви за полет совалката като носител на оръжие.

Гледайки едрия червендалест сътрудник на НАСА, Джоунз си спомни за първи път от много години каква огромна неприязън изпитва към Управлението за космически изследвания. Родителите му бяха бедни негри и работеха по портокаловите плантации на Мерит Айлънд през 1951 г., когато ВВС на САЩ за първи път изстреляха ракета от нос Канаверал. Той ходеше на училище за цветни, преди Върховният съд през 1952 г. да обяви тези учебни заведения като „отделени и несправедливи“. По някакво чудо родителите му събраха пари, за да го изпратят в университета, и той още три години работи като каторжник, преди да получи степен магистър. Върна се у дома си с куп научни степени и стана учител със смешно ниска заплата в системата на местните училища, където бавно се осъществяваше расовата интеграция.

В края на петдесетте години, работейки като консултант по конфликтни проблеми, той стана местна знаменитост, което му даде възможност да се издигне в Държавния департамент. Там неговата способност да обобщава, да синтезира обширни масиви от слабо свързани помежду си данни и винаги да намира компромисно решение, което спорещите страни макар и с нежелание приемаха, му осигури стабилно придвижване по служебната стълбица. Личното му издигане ставаше успоредно с огромното разрастване на самосъзнанието сред негърското население на страната през бурните

шейсетте, когато САЩ направиха, изглежда, невероятното — достигнаха Луната, а в същото време американското общество се търкаляше към пропастта на анархията, огньовете на бунтовете избухваха в гетата и градските квартали бяха започнали да пламтят...

Но по някакъв начин страната бе оцеляла, от заревото на социалните вълнения бе останало само едно слабо отражение, а космическата програма бе загубила старата си слава. Сега от време на време се изстрелваха планетарни сонди, а също и търговски спътници, чиито собственици финансираха изследователските програми. Омразата на Джоунз към винаги намиращите се в привилегировано положение специалисти от Космическото управление така и не изчезна, въпреки че той се замисли истински за това едва сега, когато се върна по родните места.

Представителят на НАСА завърши, без да добави нищо ново към онова, което знаеше Джоунз, и той се опита да съсредоточи вниманието си върху следващия оратор. Той беше генерал-майор от ВВС, представляващ командването на стратегическата авиация, който, изглежда, се вълнуваше, че се бе озовал тук. Той накратко разказа за въоръжението, с което разполага стратегическата авиация, и за възможността му да стигне до стационарна орбита. За своя огромна изненада Джоунз разбра, че старите ракети „Минитмън“ и новите ракети „МХ“ могат да бъдат използвани само за междуконтинентални полети и поради тази причина на практика са безполезни. Но примерно след осемдесет часа ВВС могат да подготвят две ракети от типа „Титан-Кентавър“ и „Титан 34-Х“, а също така и совалка с ракета „Кентавър“ от базата Вендърбърг. В очакване на разрешение от президента за изстрелване трите водородни бойни глави вече бяха доставени на старта и необходимата подготовка за полет бе започнала. Генералът солидно подчерта, че изстрелването може да бъде отменено една минута преди да бъдат включени всички системи, но осъществяването му може да стане само след дълга подготовка.

И ТАКА, ВАРИАНТЪТ ЗА ТРОЕН АТОМЕН УДАР В КРАЯ НА КРАИЩАТА СТАВАШЕ РЕАЛНОСТ! При тази мисъл по тялото на Джоунз преминаха мравките на страха. ЗНАЧИ, ЕТО КАКВО БЯХА РЕШИЛИ ДА ПРЕПОРЪЧАТ НА ПРЕЗИДЕНТА И ТЯ ЩЕ СЕ СЪГЛАСИ!

Джоунз огледа съсредоточено изпълнените с решителност лица на седящите около масата хора, които носеха отговорността за съдбата на този малък уютен свят, и не намери в себе си сила да ги упрекне. Милиарди умрели от студ и глад, ожесточени битки за топлите райони на Африка и Южна Америка, когато цивилизацията ще рухне и ще се възцари първобитният морал... А освен това мъжете винаги са били воители, владели са земята и са пазили границите ѝ.

И въпреки всичко Джоунз смяташе, че нападението над пришълците е равносилно на самоубийство.

Оставаше още едно изказване и една кратка дискусия след него, след което генерал Ивърсън вдигна успокояващо ръка, гледайки над масата. ВВС бяха представили единствения конкретен план за действие. Изглеждаше, че спорът се свежда до алтернативата — или да се оставят пришълците на спокойствие с надеждата, че те скоро ще прекратят дейността си, или да се атакува.

И сегашният президент на САЩ, жена с агресивен характер, освен това служила и в армията, почти сигурно ще приеме препоръките на комисията и с това ще потвърди своята привързаност към политиката на силата.

Пред очите на Джоунз избликна веселото, живо лице на Нейоми и той видя смърт и разрушения, пламъка, избълван от Космоса, за да я погуби... Видя предизвикателно ръмжащия елот и като че ли нещо прещрака в съзнанието му и всичко застана по местата си. Джоунз се изправи и поиска думата.

Той видя как по гладкото лице на генерал Ивърсън се плъзна нервна гримаса, но това не го спря. В крайна сметка те са длъжни да го изслушат.

Няколко мига Джоунз стоя мълчалив, той единствен от изказващите се трябваше да подбира доводите си, докато говореше. В съзнанието му изплува образът на елота, обръщащ се, за да посрещне стоварващите се върху него светлина и шум, готов за бой — козината настръхнала, устата отворена.

— Миналата нощ, когато се връщах от Центъра, прегазих на пътя елот — бавно започна Джоунз и видя удивените погледи на заинтригуваните от такъв неочакван увод хора. Той продължи да разказва за бойната стойка на елота, за собствената си забавена

реакция при натискане на спирачките, за агресивността, която бе довела смелото животно до смъртта...

— Израснал съм тук, на Мерит Айлънд. Като малък ловях еноти. Баща ми държеше вкъщи четири ловджийски кучета. С нищо не може да се сравни лаят им, с който те принуждават животното да се покатери на дървото — възхитителен звук.

Джоунз почувства, че интересът на аудиторията отслабва. Но беше необходимо да им разкаже всичко, за да могат те сами да разберат най-важното, заради което той бе започнал да говори — животните се държат така, както им налагат инстинктите, а човекът в дадения случай трябва да се издигне над подобен примитивизъм.

— Смятам, че започваме да реагираме на предполагаемата атака като енот — рече твърдо Джоунз, оглеждайки присъстващите. — Озъбваме се, заставаме в стойка и ръмжим преди схватката. И оценката на Държавния департамент за случилото се съвпада с изводите на ЦРУ — ще бъдем съкрушени от сила, която толкова ни превъзхожда, че ние дори не знаем същността на нейното действие, толкова могъща, че може да ни отхвърли встрани, смазани и умиращи. Смятам, че да се атакува, означава да подпишем собствената си смъртна присъда.

— Какво предлагате в такъв случай? — попита генерал Ивърсън, едва сдържайки гнева си. — Да чакаме и да позволим да обвият света ни с облак, с който не можем да се справим? Този огромен кораб! — Той повиши глас. — Оценката на ЦРУ съвпада с нашата по отношение на количеството деутерий, което е необходимо да ускори такава маса. Ако те не побързат (а пък и защо трябва да го правят?), става дума за минимум още две седмици, през които парата ще бъде изпускана в Космоса. А това означава, че не само бъдещето на нашите деца е поставено на карта, но и мнозина от нас до края на живота си ще видят ледниците, пълзящи от север.

— Разбира се, напълно съм съгласен с вас — трябва да спрем пришълците. Но вашите методи не струват. Аз имам по-добро предложение. — Джоунз се огледа, за да се съсредоточи, и неочаквано с интерес помисли — как биха реагирали тези хора, притежаващи толкова голяма власт, ако разберат, че неговата идея за спасяване на света принадлежи на една тринайсетгодишна чернокожа фантазьорка.

— Предлагам да се съобщи на пришълците, че ще ги нападнем, ако не се съгласят с нашето искане — продължи Джоунз, повишавайки глас. — А то е следното: трябва да върнат обратно в океана водата, която сега изхвърлят като пара от кораба. Ако използваното от тях антигравитационно устройство позволява да се регулира издигането на водата, те ще могат и да я връщат по същия начин. Наистина вероятно това ще причини разрушения по атлантическото крайбрежие, но ще ги преживеем.

В един миг Джоунз разбра, че е завладял вниманието на аудиторията. Докато всички мълчаливо осмисляха чутото, дебеланкото от ЦРУ внезапно каза:

— А знаете ли, ние наистина мислим, че пришълците не ни отговарят, защото не желаят да ги безпокоим. Както и ние не обръщаме внимание на катеричките, от чието дърво събираме орехи. Нима вие някога сте обръщали внимание на техния страх и писък?

— Поради простата причина, че катеричките не могат да ни навредят. — В гласа на генерала от стратегическата авиация се усещаше затаен гняв и разочарование. — Но ако те ни заплашват с нападение...

— Според мен нека не спира подготовката за изстрелване на ракетите — отговори Джоунз, — но трябва да се съобщи на президента, че ние смятаме да предприемем един последен опит за установяване на контакт с пришълците и да ги помолим да върнат водата. И нека посланието, което ще изпратим, извести на натрапниците, че смятаме да ги нападнем, ако те не се съгласят с нашето напълно приемливо предложение. Може би този път ще успеем да привлечем вниманието им.

Джоунз и другите членове на комисията, които не бяха напълно изтощени, се събраха в пункта за управление на базата „Патрик“, когато бе предадено новото послание. То бе заменило предишните, които се предаваха в продължение на последните трийсет и шест часа и изискваха само прекратяване на водния смерч.

Устното изявление на същите честоти, на които пришълците бяха предали своето съобщение, се изпращаше в Космоса всеки пет минути и щеше да се предава до изстрелването на ракетите. Джоунз бе убеден, че отговорът ще се получи или много скоро, или никога няма да има такъв. Първият час на очакване бе най-дългият в живота му. Вторият

продължи още по-дълго. И едва когато Джоунз започна да задрямва в началото на третия, безсилен да се бори със съня, отговорът пристигна.

— Всяко враждебно действие срещу нас ще доведе до ответен удар с такава сила, каквато няма да понесете — далечният, сега звучащ почти по човешки, рязък глас внезапно изпълни стаята. — Решително ви съветваме да не използвате каквато и да е сила за нападение на нашия кораб.

Джоунз внезапно почувства, че стомахът му се свива — всичко наоколо се завъртя и главата му се замая като след удар. Изчезна и последната надежда — ракетите ще стартират независимо от изказаната заплаха, а пришълците ще отговорят по ужасяващ начин. Той си спомни една от най-старите заповеди на своя занаят: „Войната е последната опора на лошия дипломат.“ И така нещата все пак бяха стигнали до военни действия и неговият неуспех да постигне примирие може да доведе до това, че тези преговори да са последните в човешката история. И отново пред него изплува видението на падащия от небето огнен дъжд, печалното лице на Нейоми, вдигнато, за да го посрещне. Светът около него пламтеше.

— Нужно ни е известно време, за да разгледаме вашето искане — продължаваше далечният глас. — Трябват ни още девет часа по земните измервания, за да подготвим техниката за връщане на водата в океана през втора колона. Съжаляваме, че сме причинили вреда на вашия свят и на хората.

В малката пълна стая се чу дружна въздишка на облекчение. Джоунз почувства, че ще падне, ако не го поддържаше твърдата облегалка на стола.

Генерал Ивърсън стана от мястото си и погледна Джоунз. Напрежението върху лицето му бе сменено от момчешка усмивка на уважение и радост. Но произнесе само четири думи:

— Ще позвъня на президента.

* * *

— Доколкото разбирам, падащата водна колона ще пробие гигантска дупка в дъното на Атлантическия океан — каза Милдрид, гледайки през самолетния илюминатор.

Пришълците, както бяха и обещали предишния ден, веднага след полунощ започнаха да спускат водата, която достигна към шест часа сутринта до Атлантика. Семейството на Джоунз се намираше на самолета, който излетя през деня от Вашингтон.

— Да, освен това ще предизвика наводнения в някои крайбрежни райони на Южна Америка в близост до мястото на падането. — Джоунз изчака, докато самолетът напусне поредната въздушна яма и стомахът му отново заеме обичайното си място. — Но разрушенията са относително малки. Сега, когато между нас е установен контакт, пришълците признаха, че са били решили да продължат операцията още три седмици. За десет години Земята щеше да се превърне в снежна топка, а бедствията, причинени от разбушувалите се стихии, щяха да ни погубят още по-рано.

Нейоми седеше пред родителите си, наблюдавайки през илюминатора как земята пробягва под крилата на самолета. Тя почти нищо не каза за своето авторство на идеята, която спаси света. Приемаше факта, че тя е свършила работа, като нещо, разбиращо се от само себе си и не много важно.

— Едни от нас бяха похвалени повече, отколкото заслужават, а други — по-малко — добави Джоунз, като гледаше дъщеря си. Помощникът на президента го увери, че той има отлични шансове да стане първият в историята на САЩ негър, получил поста държавен секретар, ако сегашният си подаде оставката, след като се оправи от инфаркта, който получи в командния пункт.

Милдрид разтревожено погледна мъжа си.

— Това не се отнася за теб, скъпи — ти получаваш не повече, отколкото си заслужил.

Но Джоунз вече мислеше за мъдростта, която извличаме, вслушвайки се в думите на умни деца, и си припомни как сам като малък ходеше на лов за еноти... Пришълците, встъпвайки в контакт със земните жители и настроени вече съвсем дружелюбно, предложиха да им оставят радиофар, сигналите от който ще могат да се приемат от всеки кораб, който преминава покрай Земята на разстояние шест светлинни години. Така че в бъдеще контактите ще се разширяват. А пришълците ще изпратят фара на Земята с антигравитационна платформа, която земните жители ще могат да задържат за себе си...

Джоунз дълбоко пое въздух и задържа издишването — той се опитваше да се издигне над предубежденията и грешките на младостта. Обеща си, че още утре ще помоли президента да го назначи в Националния консултативен съвет по усвояване на Космоса. Отново бе дошло времето да се учи да гледа на нещата от друга страна.

Разказът е публикуван във вестник „Орбита“, броеве 40, 41 и 42 от 1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.